

[Kirkeministeren.]

men denne mærkelige mellemting, som vi kalder folkekirken, hvor der jo til stadighed mellem det statslige og det rent kirkelige element er et uafklaret rum, som altid er der som en spændingsmulighed, og her kan der kun blive tale om en løsning i de enkelte situationer og ikke en teoretisk, generel løsning.

Albertsen: Jeg skal kun gøre nogle ganske få bemærkninger. Først vil jeg gerne rette en tak til den højtærede kirkeminister for det løfte, hun nu afgav over for tinget om at få opklaret, hvorledes vi kan få løst det lille problem med at få flyttet store bededag — et ønske, som næres af udvalgets store flertal.

Det, der særlig giver mig anledning til at komme herop, er det ærede medlem hr. Vagn Bros udtalelse om, at udvalget bad det ærede medlem om at henvende sig til stiftsmenighederne. Dette er nu ikke helt i overensstemmelse med den forhandling, der fandt sted. Der foreligger jo ikke noget stenografisk referat deraf, men jeg tror snarere, den må fortolkes i den retning, at udvalget ikke kunne have noget imod, at det ærede medlem foretog en sådan henvendelse; men det var ikke på udvalgets vegne, og det var ikke på opfordring af udvalget, det skete — og det giver jo en betydelig forskel.

Hvad angår mine bemærkninger om, hvorvidt vi helt kommer på linje med lovgivningen i de andre nordiske lande, har jo både det ærede medlem og undertegnede og øvrige medlemmer af udvalget fået materiale derom. Jeg har forstået, at det, der navnlig gav det ærede medlem anledning til at fange en bemærkning om det nordiske, var, at der er et enkelt område i Norge, som er på linje med det, det ærede medlem har ønske om. Det ærede medlem har jo ikke ønsket dermed at ville acceptere hele den lovgivning, man har på dette område i Norge eller Sverige. Hvis det

var det, der var tale om, vil jeg nok tro, at vi mellem anden og tredje behandling — der er jo udtrykt ønske om en udvalgsbehandling — kunne finde frem til noget; men at det ikke er det, der er meningen, har jeg da helt klart forstået, ikke mindst af den skitse til ændringsforslag, som på et vist tidspunkt var inde i forhandlingerne.

Lovforslaget har et betydeligt flertal for sig i tinget, og jeg mener — ikke mindst på baggrund af de førnævnte bemærkninger om pressens holdning — at det virkelig dækker, hvad det store flertal af befolkningen ønsker, og derfor kan jeg med god samvittighed anbefale de ærede medlemmer at stemme for det.

Vagn Bro: Jeg tror, at jeg som resultat af denne forhandling kan sige, at vi lever i 2 verdener; jeg må dog vist ændre det derhen, at den højtærede kirkeminister lever i en mellemverden. Den ene verden, der er tale om, er den højtærede justitsministers verden, hvor det eneafgørende er, at kirken kan holde sin gudstjeneste. Den højtærede minister er tilfreds med bestemmelsen i § 1, og jeg forstår det således, at hvis der er gudstjeneste ude i Valdemarsgade nr. 19, vil han forhindre, at nogen kaster snebolde derind; men hvis der er et møde, et politisk møde, ovre på den anden side af gaden, vil den højtærede minister afgjort gøre det samme. Den højtærede minister vil have mødefred — og det er prisværdigt — men jeg mener under henvisning til det, jeg har nævnt om grundloven, og i henhold til, hvordan de danske menigheder ser på det, at det ikke er et spørgsmål om at få en bold i hovedet, men at det, det drejer sig om, er, at det i den tid, det danske folks præster — jeg siger den danske stats præster, og det mener jeg jeg har ret til, men lad mig så som ministeren i mellemtilværelsen sige det danske folks præster — prædiker, er ret og rimeligt, at der er søndagsfred i Danmark, og det kan jo godt være, at vi først på et senere tidspunkt — og det er jo også